

Sygn. akt IV CZ 30/21

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. W. i A. W.
przeciwko A. H. i J. H.
o ustanowienie rozdzielności majątkowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 grudnia 2021 r.,
zażalenia pozwanych
na postanowienie Sądu Okręgowego w L.
z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt III WSC [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę
Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w L. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych J.H. i A.H. od wyroku tego z Sądu z dnia 9 lipca 2019 r. w sprawie z powództwa M. W. i A. W. przeciwko J. H. i A. H. o ustanowienie rozdzielności majątkowej.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy w L. wyjaśnił, że podstawą odrzucenia skargi kasacyjnej pozwanych było błędne oznaczenie przez ich pełnomocnika zaskarżonego orzeczenia przez wskazanie błędnie oznaczonej

sygnatury akt sprawy, tj. powinno być III Ca (...), a pełnomocnik w skardze podał III Ca (...).

Podobnie, w pełnomocnictwie udzielonym przez pozwanych do sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej oraz reprezentowania przed Sądem Najwyższym wskazano omyłkową sygnaturę akt III Ca 448/19.

Zarządzeniem z dnia 18 listopada 2019 r. pełnomocnik pozwanych został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez doprecyzowanie jakiego orzeczenia dotyczy, podanie daty wydania i sygnatury akt oraz przedłożenie pełnomocnictwa do wniesienia skargi kasacyjnej w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia.

Wykonując zobowiązanie Sądu pełnomocnik pozwanych przedłożył kopię tego samego pełnomocnictwa, tj. zawierającego błędne oznaczenie sygnatury akt.

W piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2019 r., które złożył w wykonaniu zobowiązania Sądu, także wskazał sygnaturę akt zawierającą ww. oczywistą omyłkę pisarską.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w L. uznał, iż pełnomocnik pozwanych nie uzupełnił braków formalnych skargi kasacyjnej i z tej przyczyny odrzucił ją na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik pozwanych zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. oraz art. 130 § 1 w zw. z art. 126 k.p.c. oraz § 162 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1141) przez nieprecyzyjne wezwanie strony do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu

żądanego uchylenia i zmiany, a także wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Ponadto skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a więc spełniać wymagania określone w art. 126 k.p.c., wśród których jest wskazane oznaczenie sygnatury akt (art. 126 § 2¹ k.p.c.). Braki w tym zakresie podlegają usunięciu zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c. Nieuzupełnienie przez stronę skarżącą takich braków skargi kasacyjnej, mimo wezwania, powoduje jej odrzucenie.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 maja 2017 r., III CZP 2/17 (OSNC 2018, nr 2, poz. 16) wyjaśnił, że oczywista niedokładność pisma procesowego spełniającego wymagania formalne środka odwoławczego (środka zaskarżenia) przysługującego od objętego zaskarżeniem orzeczenia, nie stanowi przeszkody do nadania mu właściwego biegu, także wtedy, gdy zostało sporządzone przez zawodowego pełnomocnika. Skoro zatem Sąd Najwyższy przez oczywistą niedokładność pisma procesowego niestanowiącą przeszkody do nadania mu właściwego biegu rozumie błędne oznaczenie środka odwoławczego, to tym bardziej pojęciem tym należy objąć oczywistą omyłkę pisarską zawartą w sygnaturze akt sprawy. Konstatacja ta jest zasadna również z tego względu, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, oczywiste niedokładności w sformułowaniu konstrukcyjnych elementów środka zaskarżenia nie prowadzą do jego odrzucenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 r., II PZ 35/12, nie publ. i z dnia 29 marca 2007 r., II PZ 9/04, OSNP 2008, nr 13-14, poz. 194).

Tak więc oznaczenie zaskarżonego orzeczenia przez wskazanie obok prawidłowo oznaczonych stron, przedmiotu sprawy, daty orzeczenia i Sądu, który wydał to orzeczenie, także sygnatury akt zawierającej oczywistą omyłkę pisarską w postaci prawidłowo podanego numeru sprawy, lecz błędnie oznaczonego roku (o jedną cyfrę) jest oczywistą niedokładnością pisma procesowego niestanowiącą jednak przeszkody do nadania mu właściwego biegu. Taka kwalifikacja pisma procesowego jest uzasadniona także w sytuacji, w której zostało ono sporządzone przez profesjonalnego pełnomocnika.

Niezależnie od przedstawionych wywodów prawnych należy zauważyć, że w petitum skargi kasacyjnej pełnomocnik pozwanych wskazał jednak prawidłową sygnaturę akt sprawy.

Analogiczne wnioski należy wyciągnąć jeśli pełnomocnictwo uprawniające do reprezentacji stron w postępowaniu kasacyjnym zawiera wprawdzie oczywistą omyłkę pisarską w sygnaturze akt sprawy, ale pozostałe elementy prawidłowo udzielonego pełnomocnictwa (oznaczenie stron, przedmiotu sprawy, Sądu który rozpoznaje sprawę) nie pozostawiają wątpliwości w jakiej sprawie zostało ono udzielone.

Z tych wszystkich przyczyn, błąd popełniony w skardze kasacyjnej w niniejszej sprawie nie powinien być traktowany jako jej brak formalny skutkujący odrzuceniem skargi w razie jego niepoprawienia. Odrzucenie skargi nie miało wobec tego podstaw, stanowiąc przejaw nadmiernego formalizmu procesowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy pozostawił Sądowi drugiej instancji na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.